

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen
Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen
Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

René VICTOR. — *De jaarlijksche Vergadering der Vereeniging voor Wijsbegeerte des Rechts.*
RECHTSPRAAK.
Hof van Beroep Brussel. — 4e Kamer. — 28 Oct. 1933. — *Namaking van stempels. — Gebruik van nagemaakte stempels. — Bestanddeelen van het bedrijf.*
Handelsrechtbank Antwerpen. — 4e Kamer. — 20 November 1933. — *Bevrachting. — Art. 91 wet op scheepvaart. — Vervoer naar Belgische Haven. — Goederen in tusschenhavens overgeladen. — Toepasselijkheid. — Gevaren der eee. — Geen aansprakelijkheid van kapitein. — Bewijsvoering. — Verklaring van kapitein.*
Boetstraffelijke Rechtbank Yper. — 12 Oct. 1933. — *Verkeer. — Buurtspoorwegen. — Verplichting 150 met. van de lijn verwijderd te blijven. — Tram op eigen bedding aangelegd. — Niet toepasselijk.*
Handelsrechtbank St Niklaas. — 4 Juli 1933. — *Huurovereenkomst. — Bijkomende overeenkomst. — Aard der hoofdovereenkomst bepaalt*

den aard der bijkomende overeenkomst.
Boetstraffelijke Rechtbank te Antwerpen. — 8^e Kamer. — 31 October 1933. — *1. Strafvordering. — Qualificatie. — Wijziging. — II. Gemeentereglement. — Aangelegenheid geregeld door Koninklijk Besluit. — Kinemavertooning gedurende den vastetijd. — Regeling.*
Werkrechtssraad van Beroep Antwerpen. — 30 October en 6 November 1933. — *Bediendencontract. — Medevennoot bij enkele geldschieting. — Inmenging van den geldschiet in het beheer der firma. — Persoonlijke verplichting tot uitbetaling van bediendenloon.*
Vrederecht Antwerpen. — 4^e Kanton. — 25 Oct. 1933. — *Auteursrecht. — Bewijs der overtreding. — Onontvankelijkheid van getuigenbewijs wegens laattijdigheid en onmogelijkheid van tegenbewijs.*
BIBLIOGRAPHIE.
INGEZONDEN BIJDRAGEN.
BALIELEVEN.
RECHTERLIJK LEVEN.

De Jaarlijksche Vergadering der Vereeniging voor Wijsbegeerte des Rechts.

Volledig onbekend in Vlaanderen, is de «vereeniging voor wijsbegeerte des rechts» een geleerd genootschap dat een zeer vooraanstaande plaats inneemt in het intellectueel leven van Nederland. Op Zaterdag, 18 dezer, hield deze vereeniging haar jaarlijksche vergadering te 's Gravenhage in de zittingzaal van den Hoo-gen Raad en ik had het groot genoegen, als eerste Vlaamsch lid, deze vergadering te kunnen bijwonen en aldus een eersten band te leggen tusschen de zoo hoogstaande Nederlandse rechtsphilosophie en de ontlukende Vlaamsche rechtswetenschap, band die, naar ik hoop, in de toekomst steeds dichter zal toegesnoerd worden. Ik houd er aan hier mijn innigen dank uit te spreken aan den Voorzitter der Vereeniging Prof. Mr Kranenburg en den secretaris Prof. Dr von Schmid, die mij wel in de hartelijkste bewoordingen hebben willen welkom heeten.

Nu voorafgaandelijk een woord over de vereeniging zelve.

* * *

De juristen die zich niet houden aan de praktische toepassing van het recht, doch de behoefte gevoelen zich te bezinnen over de wijsgeerige grondslagen van recht en staat, zijn in Nederland steeds oneindig talrijker geweest dan in ons land. Er bloeit dan ook in dit land een zeer hoogstaande school van Nederlandse rechtsphilosophie, waarvan sommige vertegenwoordigers — ik wil enkel Prof. H. Krabbe vernoemen — tot een werkelijke wereldfaam zijn gekomen. Diegenen die zich met deze passionante en hoogst belangrijke tak van de rechtswetenschap bezig houden, hebben het vóór enkele jaren wenschelijk geacht nader in voeling met elkaar te treden en het is in 1919 dat de Vereeniging voor wijsbegeerte des rechts werd opgericht. Haar eerste voorzitter was Prof. Mr W. Van der Vlucht, die tijdens zijn activiteit als hoogleeraar te Leiden in zijn colleges — waarvan er een reeks zijn gebundeld geworden onder den titel «Algemeene inleiding tot de rechtsgeleerdheid» — zooveel gedaan heeft om bij de jonge juristen de belangstelling te prikkelen voor het onderzoek naar de wijsgeerige grondslagen van het recht.

Na Prof. Van der Vlucht is de leiding der vereeniging overgegaan op Prof. Steinmetz, den wereldberoemden socioloog en ethnoloog der Amsterdamsche Universiteit, die op zijn beurt

werd opgevolgd door den grooten rechtsgeleerde Prof. H. Krabbe, een der zuiverste glories van de Nederlandsche wetenschap. Nadat het voorzitterschap nog werd uitgeoefend door de heeren Gerbert Scholten en Van Lier, twee zeer vooraanstaande rechtsphilosophen, is thans als president in functie, Prof. Mr Kranenburg, de zeer gekende en hooggewaardeerde leeraar in het Staatsrecht aan de Universiteit te Leiden, wiens groot werk over : «Het Nederlandsche Staatsrecht», een wetenschappelijk monument is, doch die zich vooral verdienstelijk heeft gemaakt voor de wijsbegeerte van het recht door zijn twee bundels : «Studies over recht en staat» en zijn boek «Positief recht en rechtsbewustzijn», waarin hij bij toepassing van de empirisch-analytische methode de laatste wet zoekt der reacties van het menschelijk rechtsbewustzijn.

De Vereeniging houdt gewoonlijk één vergadering per jaar, waarop een bepaald punt betreffende de rechtsphilosophie ter bespreking aan de dagorde gesteld wordt. De inleider van het debat zorgt voor een geschreven præadvies dat enkele weken vóór de vergadering aan de leden wordt rondgezonden en dat dan ter zitting het voorwerp is van eene grondige en steeds uiterst belangrijke bespreking, waarbij de aanwezigen die behooren tot de meest uiteenlopende wijsgeerige strekkingen, gelegenheid vinden stelling te nemen ten aanzien van de besproken vraagstukken.

De tekst der præ-adviezen, evenals het stenographisch verslag der debatten, wordt elk jaar uitgegeven in de «Handelingen» der vereeniging en sedert 1925 verschijnen deze documenten eveneens in het tijdschrift «Mensch en Maatschappij».

Ziehier de reeks onderwerpen die sinds de stichting der vereeniging aan de dagorde stonden en die allen behandeld werden door professoren en juristen die het allerbeste vertegenwoordigen van de hedendaagsche Nederlandse rechtswetenschap : «Het begrip der gerechtigheid» (1919) ; «Het begrip der rechtspersoonlijkheid» (1920) ; «De rechtsphilosophie en de juridische vakwetenschappen» (1921) ; «De Staatsidee» (1931) ; «De fundeering van het Strafrecht» (1922) ; «Staatsbemoeding en individuele vrijheid» (1922) ; «Overheidsbevel en individueel geweten» (1924) ; «Democratie» (1925) ; «De geschiedenis van de Nederlandsche woorden Recht, Wet en Staat» (1925) ; «Parlementarisme als

staatsvorm» (1925) ; «Tijdgeest en Staatsrechtswetenschap» (1926) ; «Natuurrecht» (1926) ; «Recht en Moraal» (1927) ; «Vergeldende gerechtigheid verbiedt de doodstraf» (1928) ; «Het begrip positief recht in verband met de leer van de rechtssouvereiniteit» (1930) ; «De juridische uitleggingsmethode en hare grondslagen» (1931) ; «De zin der politiek» (1931) ; «De rechtsgedachte van de historische school» (1932) ; «De theorie van de bronnen van het stellig recht in het licht der wetsidee» (1932).

Het geheel van deze «Handelingen» vormt een allerbelangrijkste bijdrage tot de hedendaagsche rechtsphilosophie.

* * *

Voor de zitting, die op 18 November plaats had stond aan de dagorde : «De wijsgeerige grondslagen van de Marxistische Rechts- en Staatsleer», met als inleider Dr J. Valkhoff.

Deze laatste is een nog jong geleerde, die reeds een merkwaardige wetenschappelijke activiteit achter zich heeft. Hij promoveerde in 1928 op een dissertatie getiteld : «De Marxistische opvattingen over recht en staat», die doet blijken van een diepgaande kennis, niet enkel van dit bijzonder onderwerp, doch van heel de hedendaagsche rechts- en staatsleer. Het daaropvolgend jaar gaf hij een beknopte doch uitstekende studie uit over : «De Staatstheorie van het nieuwe Rusland», die ons een synthese gaf van Russische staatsleer, ongeveer in denzelfden zin als Rocco dit beproefd had voor Italië, met zijn zeer bekend werkje : «De Staatstheorie van het Fascisme». Sindsdien verschenen van de hand van Dr Valkhoff tal van uitvoerige artikelen in de voornaamste Nederlandsche juridische tijdschriften zooals : «Rechtsgeleerd Magazijn», «Tijdschrift voor Strafrecht», «Weekblad van het Recht», alsook in «Mensch en Maatschappij», waarin hij tevens regelmatig interessante bibliographische recensies over wetenschappelijke werken publiceert. In den loop van dit jaar gaf hij nog een lijvig boek uit, «Abortus provocatus en Strafwet», een juridisch-sociologisch onderzoek naar de doelmatigheid van de bestraffing der vruchtafdrijving, waarin hij aan de hand van een zeer uitgebreid materiaal, opkomt voor eene wijziging van de bestaande strafwetgeving op dit gebied.

De persoonlijkheid van den inleider, evenals het belang en de actualiteit van het onderwerp en ook de inhoud van het præ-advies, deden van deze debatten het allerbeste verwachten.

Hoe hoog de faam der «Vereeniging voor Wijsbegeerte des rechts» in de juridische wereld staan aangeschreven, blijkt uit het feit dat de president van den Hoogen Raad, Jhr. Mr Feith, de vergadering bijwoonde.

Mr J. Valkhoff kreeg eerst het woord om enkele punten uit zijn præ-advies nader toe te lichten.

Spreker betuigde eerst en vooral zijn genoegen dat het mogelijk was in deze vergadering zijn onderwerp onbevangen en zuiver wetenschappelijk te bespreken, iets wat bvb. in Duitschland niet mogelijk zou zijn, terwijl in Rusland, waar de Marxistische leer als de onbetwistbare waarheid wordt aanvaard, men toch tracht haar te kneden volgens de wisselvalligheden der politiek.

Spreker had in zijn præ-advies vooral geweten op twee leerstukken van de Marxistische

rechts- en staatsleer, namelijk het breken van den bestaanden burgerlijken staat en het in de toekomst atsterven van den proletarischen klassenstaat. Hij houdt de juistheid van deze beide stellingen staande. De maatschappelijke ontwikkeling gaat naar een absoluut kasselooze en staadlooze maatschappij, waaruit de rechtsnormen zullen verdwenen zijn.

Dr Valkhoff onderscheidt, naar het voorbeeld van den Rus Paschukanis, de eigenlijke rechtsnormen, waar zich bij de subjecten tegensrijdige belangen voordoen (verkoop, ruil, enz.), en de technische normen, waarbij al de subjecten streven naar hetzelfde doel. De rechtsnormen zullen verdwijnen en enkel technische normen zullen de gemeenschap beheerschen.

De inleider toonde ook aan hoe bij de hedendaagsche Russische wijsgeeren en sociologen, de rechts- en staatsleer van Marx niet zuiver wordt toegepast, en hij verklaarde zich tegenstrever van de partij-dictatuur daar waar Karl Marx de klassendictatuur vooropstelt. Op verschillende andere zwakke punten bij de bolsjewistische theoretici werd nog gewezen.

Inleider vatte de bijzonderste elementen van de Marxistische rechts- en staatsleer samen. Zij is realistisch wat de methode betreft, zij beschouwt het recht als afhankelijk van de economische omstandigheden. Het recht is dus relatief. Monisme, causaliteit en determinisme zijn eigenschappen die zich voordoen in deze staatsleer.

Het belangsrijkste van het betoog van Dr. Valkhoff, besond er wel in aan te toonen dat de Marxistische rechtsleer niet uitsluitend een materialistische filosofie tot grondslag moet hebben, doch dat deze leer kan passen in verschillende andere wijsgeerige stelsels, en Dr. Valkhoff toonde dit namelijk aan voor de leer van Spinoza, en ook voor het psychisch monisme van Heymans.

Dr Valkhoff nam eindelijk stelling tegen de dualistische theorie van Kant en de daarop gesteunde rechtsleer van den neo-kantiaan Hans Kelsen. Hij noemde ook de wet van het rechtsbewustzijn, voorgesteld door Prof. Kranenburg, onaannemelijk, omdat ze met haar vasten inhoud te statisch is. Ook de zuiver sociologische rechtsbeschouwing kon spreker niet goedkeuren ; met het zuiver empirisme alleen komt men niet klaar, de dialectiek is onontbeerlijk voor het wetenschappelijk begrijpen der verschijnselen van recht en staat.

Achtereenvolgens deden verschillende aanwezigen hunne bezwaren tegenover deze uiteenzetting van Dr Valkhoff gelden.

Dr von Schmid, uit Leiden, noemde de Marxistische rechts- en staatsleer hopeloos vercuderd. Als aanhanger van de sociologische beschouwingswijze waardeerde hij ten eerste het realisme in het denken van Marx, doch hij verklaarde er zich tegenstander van alle wijzigingen in de maatschappij toe te schrijven aan economische oorzaken, en als meest kenmerkend voorbeeld van het tegenovergestelde, wijst hij op de geschiedenis van de Arabieren, die in de zevende eeuw een uiterst belangrijke rol in de wereldgeschiedenis zijn gaan spelen onder een zuiver geestelijken, namelijk religieuzen invloed.

Dr Carp kwam daarna aan het woord. Als aanhanger van Spinoza, verklaarde hij zich tegenstander van de Marxistische rechts- en staatsleer. De rechtsverhoudingen kunnen geenszins de bovenbouw zijn van het economisch gebeuren, zooals het historisch materia-

lisme dit leert, voor de goede reden dat de rechtsvormen zelf de logische mogelijkheid bepalen van de economie. Spreker toonde aan hoe achter het historisch materialisme, dat beweert op zuiver empirische wijze te werk te gaan, een ethisch postulaat verscholen zit. Zoo de Marxistische leer nuttig kan zijn als werkhypothese, kan zij er geenszins aanspraak maken te berusten op een stevigen wijsgeerigen grondslag.

Spreker besloot met aan te toonen hoe het spinozisme de monistische opvatting van wereld en leven gansch heeft doorgedreven, terwijl het Marxisme daarbij in gebreke is gebleven.

Prof Sassen, uit Nijmegen, bestreed daarna de stelling van Dr Valkhoff van uit thomistisch oogpunt. Spreker drukte er op dat de marxistische leer een sterk dogmatisch karakter vertoont, waarvan ze juist beweert het denken te willen bevrijden. Ook voor wat betreft het onderscheid tusschen rechtsnormen en technische normen, deed de debater ernstige bezwaren gelden en besloot hij tot de onmogelijkheid van het verdwijnen van rechtsnormen.

Na een korte pauze kwam in de namiddagzitting Prof. Eigeman aan het woord. Naar zijn oordeel ontbeert de Marxistische rechts- en staatsleer elken wijsgeerigen grondslag. Hij betoogde, aan de hand van verschillende voorbeelden, hoe in het werk van Marx alle betekenis van de werkelijkheid opgesloten ligt in de meerwaarde en hoe hierin zich zowel godsdienst als recht en moraal oplossen.

Spreker wees op de inconsequentie van deze opvatting en deed uitschijnen welk gemis het is voor de Marxistische rechts- en staatsleer juist een filosofischen grondslag te ontberen.

In zijn præ-advies had Dr Valkhoff stelling genomen tegen het proefschrift van Dr Van der Goes van Naters « Het staatsbeeld der sociaal-democratie » en hij had aan de sociaal-democraten verweten geen vasten theoretischen grondslag te hebben. Hierop antwoordde Dr Van der Goes van Naters en hij deed gelden dat de sociaal-democratie niet enkel steunt op Marx, doch evenzeer op Lassalle en de Franse socialist.

Spreker kan niet instemmen met de hypothese van een verdwijnen van den staat in een verre toekomst. Hij is van meening dat de dialectiek, die hij op zichzelf niet verwierpt, verkeerdt wordt toegepast in de drieslag : « staat-loos-staat-staatloos ». Voor spreker doet de ontwikkeling zich anders voor en hij ziet de dialectische ontwikkeling als volgt : vóór kapitalistische periode, kapitalistische staat, socialistische staat.

Volgens Dr van der Goes van Naters zal de staat verdwijnen als heerschappij-organisatie, doch de taak die Lassalle en zoovele anderen hem hebben opgelegd, namelijk te zorgen voor de bescherming van de economisch zwakkeren, zal de heerlijke roeping zijn van den socialistischen staat.

Eindelijk trad ook de Voorzitter Prof. Kranenburg op, om te antwoorden op de kritiek die Dr Valkhoff had uitgebracht op zijn werk « Positief recht en rechtsbewustzijn ».

De debater zet uiteen dat hij, evenals Marx, erkent dat de economische verhoudingen van het allergrootste belang zijn voor de rechtsvorming, doch hij kan geenszins aannemen dat de maatschappelijke werkelijkheid het bewustzijn der menschen zou bepalen. Hij verdedigt de empirisch-analytische methode door hem in zijn werk gebruikt en toont de noodzakelijkheid aan van den laatste grond van rechtsbewustzijn te zoeken door analyse van de positieve rechtsverschijnselen en, na uitschakeling van alle remmende factoren, de werking van het zuiver rechtsbewustzijn te onderkennen. De Marxistische rechts- en staatsleer negeert de evenredigheidswet van het rechtsbewustzijn, doch kan met haar theorie onmogelijk de verklaring leveren van de rechtsverschijnselen. De kloof zal blijvend zijn tusschen de opvatting van Mr Valkhoff en deze van Prof. Kranenburg.

Pas verschenen :

Constant SMEESTERS en H. ROUWENS

Handboek voor het Belgische Handelsrecht

Brussel F. Larcier. 415 bladz.

EEN BOEK DAT ELK VLAAMSCH JURIST DIENT TE KOOPEN !

Na deze reeks uiteenzettingen har Dr Valkhoff gelegenheid op de verschillende debaters te antwoorden. Hij wees er op hoe hij zich eenzaam voelt in de Nederlandsche wetenschap doordat over het algemeen zijn opvatting der Marxistische rechts- en staatsleer in Nederland wordt verworpen, terwijl de Russische theoretici hem eveneens beschouwen als een ketter. Dit gevoel is geenszins van aard om Dr Valkhoff zijn overtuiging van de wetenschappelijke deugdelijkheid der Marxistische leer van den Staat te ontnemen. Dat er eens een staatloze gemeenschap bestaan heeft, schijnt volgens de ethnologie wel vast te staan. Het latere ontstaan van den Staat gaat noodzakelijk gepaard met de splitsing van het volk in klassen en de inrichting van een dwangorganisatie. Hierna zal, volgens spreker, niet de overname plaats hebben van deze burgerlijke staatsorganisatie door de socialistische, doch wel de doorbreking van den burgerlijken staat, die zich in verschillende landen op verschillende wijze zal kunnen voordoen. De feiten schijnen, naar het oordeel van spreker, hem in dit opzicht gelijk te geven en diegenen die hun vertrouwen in de geleidelijke ontwikkeling der democratie gesteld hadden te beschamen.

Spreker wijdt nader uit over het onderscheid tusschen rechtsnormen en technische normen ; waar hij beweert dat in de toekomstmaatschappij rechtsnormen zullen verdwijnen, bedoelt hij bvb. het burgerlijk recht en het handelsrecht, doch niet de menigvuldigheid van technische regelen die zich ten allen tijde in het gemeenschapsleven zullen doen gelden.

Met innige overtuiging besluit Dr Valkhoff tot de relativiteit van recht en staat, zooals Marx het heeft ingezien. Hij verwierpt alle stugge en starre opvatting van het recht en toont aan welk oneindig veld er ter bewerking openligt voor de juristen op het gebied der Marxistische rechts- en staatsleer.

* * *

Het onderwerp, dat aan de dagorde stond, was van buitengewoon kieschen aard en het was tevens van natuur om gemakkelijk de politieke driften op te zweepen. Het werd besproken in een zuiver wetenschappelijke atmosfeer. Op alle punten bleef het debat hooggedragen en met de grootste onbevangenheid en in volkomen gemoedsrust brachten de vertegenwoordigers van de meesst uiteenlopende filosofische strekkingen hun meningen en bezwaren naar voren. Elk van de deelnemers aan de besprekingen toonde daarbij een zoo diepe kennis van de wijsbegeerte en tevens van rechts- en staatsleer, dat men noodzakelijk vol bewondering staat voor de hooge vlucht die het rechtsphilosophisch denken in Nederland heeft genomen.

En heel dit debat, van een vollen dag, werd gehouden in dat heerlijk wetenschappelijk Nederlandsch, dat zoozeer geschikt is om de fijnste schakeeringen van de gedachte weer te geven. Wanneer men het geluk heeft gehad dusdanige vergadering bij te wonen, kan men moeilijk gelooven dat men in ons land zoolang beweerd heeft dat de Nederlandsche taal niet geschikt zou zijn voor de hoogere aangelegenheden des geestes en dat ook nog heden ten dage in de rechtswereld zooveel de meening zijn toegedaan dat deze taal minder geschikt zou wezen voor de eenvoudige dagelijkse rechtspraktijk. Hoe medelijdend moeten we neerzien op dergelijke meningen, wanneer wij de hoogte nagaan waartoe de Nederlandsche cultuur en meer bijzonder de Nederlandsche rechtswetenschap is gekomen. Het weze de groote ambitie van alle jonge Vlaamsche juristen aan dit hooger wetenschappelijk leven deelachtig te worden en onze jonge Vlaamsche rechtswetenschap legge er zich op toe, haar plaats in te nemen in de algemeene Nederlandsche wetenschap en deze waardig te worden.

René VICTOR.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e KAMER — 28 OCTOBER 1933

Voorzitter : M. Van Damme.
Raadsheeren : M.M. De Potter en Delvaux.
Adv. Gen. : M. Ost.
Pl. : Mr C. Lebon.

NAMAKING VAN STEMPELS. — GEBRUIK VAN NAGEMAakte STEMPELS. — BESTANDELEN VAN HET MISDRIJF.

Vallen onder toepassing van artikel 184 S.W. niet alleen het namaken van zegels, maar eveneens het bedrieglijk gebruik van zegels, de schijnvervalsing van een regelmatig gebruik van echte zegels.

O. M. t/ Frans M.

Aangezien het bewezen werd door het onderzoek voor het Hof, dat M., koopman in kalveren en slachter, te Broechem, alsook zijn vrouw, geboren Coppens Anna, gebruik hebben gemaakt den 5 December 1930, te Antwerpen, van valsche zegels, inprentingen en stempelsmerken, midrijt voorzien bij artikel 184 van het strafwetboek, met acht kwartieren ontbeend kalvleesch, bevonden als zeer gevaarlijk voor de gezondheid, en voortkomend van ongeboren kalveren, te hebben te koop gesteld op den openbaren weg, dat vleesch dragende inprentingen van eerste keuring en teekens van een stempel gelijkend op die gebruikt in tweede keuring door den beambte gehecht aan het stedelijk slachthuis en welke van dien dienst niet voortkwamen, derwijze dat de gebedenlijke koopers konden denken dat zij voorzien waren van de regelmatige stempels : dat het inzicht te bedriegen en te schaden met zich een niet geoorloofd voordeel toe te eigenen, uit die feiten bewezen is en uit de omstandigheid dat betichten hebben gehandeld wanneer zij dat vervalsching kenden ;

Aangezien dat vallen onder toepassing van artikel 184 van het strafwetboek, alle handelingen hebbende voor doel en gevolg gehad zegelmerken te doen uitschijnen die toevoeren aan eene overheid, met welk werktuig ook zij nagemaakt werden, alsook het gebruik van zulke vervalschte inprentingen wanneer de dader met bedrieglijk inzicht gehandeld heeft (zie Verbrekingshof 14 Jan. 1929, Pas. 1929. I. 60) ;

Aangezien de toegepaste straf aan eersten betichte niet in evenredigheid is met de zwaarwichtigheid van het feit ;

Om deze beweegredenen :

Het Hof,

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, daarbij artikel 1 der wet van 24 Juli 1921 door den Voorzitter aangevuld ;

Doet het vonnis te niet ;

Wijzigende bij eenparigheid ;

Verwijst den eersten betichte tot een gevangenzitting van acht maanden en eene geldboete van 100 frank ;

Verwijst de tweede betichte tot een gevangenzitting van vier maanden en eene geldboete van 50 frank ;

Verwijst de betichten, ieder tot de helft der kosten beloopende in 't geheel op 605,18 frank.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

4^e KAMER. — 20 NOVEMBER 1933.

Voorzitter : Mr Guerts.
Ref. : M. Verbraken.
Pl. : Mters Collard en Winkelmolen.

BEVRACHTING. — ART. 91 WET OP SCHEEPVAART. — VERVOER NAAR BELGISCHE HAVEN. — GOEDEREN IN TUSSENHAVENS OVERGELADEN. — TOEPASSELIJKEHEID. — GEVAREN DER ZEE. — GEEN AANSPRAKELIJKEHEID VAN KAPITEIN. — BEWIJSVOERING. — VERKLARING VAN KAPITEIN. —

Volgens den geest van den wetgever, vereischt art. 91 van de wet op de scheepvaart (art. I van de wet van 28 November 1928) gebiedend dat onder toepassing van dit artikel zou vallen het vervoer per zeeschip van alle kaapwaar die door den eersten vervoerder aan boord werd genomen met bestemming van toen af, 't zij rechtstreeks, 't zij na overslag of oponthoud, voor een Belgische haven.

De kapitein staat niet in voor een schade aan de vervoerde goederen, indien deze schade te wijten is aan de gevaren der zee (in casu over dek en luiken slagen van de golven, stampen en slingeren van het schip, waardoor de vervoerde goederen los zijn geraakt) en wanneer alle maatregelen genomen werden ter voorkoming van een verdere uitbreiding der schade.

Het verslag van den kapitein, bevestigd door de bemanning, betreffende de reis en de voorwaarden waarin deze is verlopen, geldt als een afdoend bewijs, behoudens tegenbewijs.

Markelbach & Corne t/ Kapitein Dekema.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 11 April 1932, strekkend tot betaling van 22.305 frank wegens averij aan een partij honig ;

Aangezien op 22 December 1931 verweerder erkend heeft te Havana aan boord van zijn stoomschip « Edam », bestemd voor Rotterdam, 50 vaten honig genomen te hebben af te leveren te Antwerpen, 't zij na overslag te Rotterdam, 't zij uit het stoomschip « Edam » zelf na dezes oponthoud te Rotterdam ;

Aangezien de koopwaar in deze haven overgeslagen werd voor Antwerpen ; dat aanlegster aan wie zij moest afgeleverd worden verweerder verantwoordelijk stelt voor averij aan en verlies op den inhoud van 27 vaten, welke averij en verlies erkend worden opgelopen geweest te zijn vóór de aankomst van het schip te Rotterdam ;

Over de bevoegdheid :

Aangezien verweerder de onbevoegdheid der Rechtbank opwerpt op grond der vervoerovereenkomst welke onder meer bepaalt dat elk gebeurlijk geschil uitsluitelijk te Rotterdam moet beslist worden overeenkomstig de Nederlandsche wetgeving ;

Aangezien litt A van artikel 91 der wet op de scheepvaart voor de toepasselijkheid van dit artikel onder meer vereischt dat het vervoer geldt van goederen in een zeeschip uit of naar een haven van het koninkrijk of van de kolonie ;

Aangezien de geest van voormeld artikel — dat tot doel heeft de werkelijke handelswaarde van de cognossemmenten te vrijwaren tegen het uitwissel van talrijke eertijds door de reederijen bedongen clausules van onverantwoordelijkheid — gebiedend vereischt dat onder toepassing van voormeld artikel zou vallen het vervoer per zeeschip van alle koopwaren, welke door den eersten vervoerder aan boord genomen worden met bestemming van toen af, 't zij rechtstreeks, 't zij na oponthoud of overslag voor eene der voormelde havens. (Van Bladel Connaissements et Régies de La Haye, N° 46 et 47) ;

Aangezien de rechtspraak thans eensluidend beslist dat de bepalingen onder litt A van voormeld artikel 91 van openbare orde zijn, behoudens de uitzonderingen door de wet zelf voorzien, en dat diensvolgens het toekennen van bevoegdheid aan vreemde rechtbanken, rechtsprekend volgens eene vreemde wetgeving, met de Belgische niet teenemaal overeenstemmend, nietig is ;

Aangezien noch bewezen noch aangeboden wordt te bewijzen dat Nederlandsche wetgeving, op het geschil toepasselijk, teenemaal met de Belgische overeenstemt ;

Aangezien de opwerping van onbevoegdheid dus gegrond is ;

Ten gronde :

Aangezien verweerder aanvoert dat de schade te wijten is aan de gevaren der zee, voor wier gevolgen naar luid van litt A paragraaf IV 2° C, van voormeld artikel 91 de vervoerder niet verantwoordelijk is ;

Aangezien bij zijne aankomst te Rotterdam verweerder, onder bevestiging van meerdere leden zijner bemanning, verslag heeft gegeven over zijne reis en onder meer verklaard heeft dat hij in den Atlantischen Oceaan op verschillende dagen wegens wind en zee een stampend en slingerend schip kreeg en water op en over dek en luiken, en dat nadien bestatigd werd dat de lading door het loskomen van de vaten schade geleden had, waarop maatregelen genomen werden tot voorkoming van uitbreiding der averij ;

Aangezien soorijelijke verklaringen vanwege den gezagvoerder van een zeeschip als bewijs van hunne echtheid gelden, behoudens tegenbewijs, hetwelk echter in onderhavig geval noch gelcveld noch aangeboden wordt te leveren ;

Dat de bewoordingen door verweerder aangewend en deze van zijne nadere verklaringen over de oorzaak van het loskomen der lading allen twijfel wegnemen dat dit loskomen en de dien te gevolge ontstane schade wel aan een zeetoeval te wijten zijn ;

Aangezien de eisch dus niet gegrond is ;

Om deze redenen :

Verklaart zich de Rechtbank bevoegd ;
Wijst de aanlegster van haren eisch af en verwijst ze tot de kosten.

AAN ONZE ABONNÉS !

Het ligt in eenieders bereik met wat goeden wil, ons ten minste één nieuw abonnent bij te brengen.

DAT IEDER HIERVOOR ONMIDDELIJK ZORGE!!

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE YPER.

12 OCTOBER 1933.

Voorzitter : M. Matton.
Rechters : MM. Heyvaert en Delobel.
Op. Min. : M. Opdebeeck.
Pleiters : Mters E. De Vos en A. Lommez.

VERKEER. — BUURTSPOORWEGEN. — VERPLICHTING 1.50 m. VAN DE LIJN VERWIJDERD TE BLIJVEN. — TRAM OP EIGEN BEDDING AANGELEGD. — NIET TOEPASSELIJK.

Wanneer de tramlijn niet is aangelegd op den straatweg, maar op een eigen bedding naast den straatweg, moeten de rijtuigen niet op 1.50 m. van de tramlijn blijven ; het is integendeel voldoende dat ze geheel op den straatweg blijven staan en in geen deele over de bedding der tramlijn uitsteken.

L. t/ Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen en Op Min.

Beroep werd in geslagen door den verdachten, tegen een vonnis uitgesproken door de Rechtbank van Enkele Politie van Poperinghe, in datum van 25 Januari 1933, bij hetwelk de verdachte verwezen is geweest tot eene boete van 5 fr., verhoogd met 60 centiem en gebracht op 35 fr. of eene vervangende gevangenzitting van één dag, en tot de kosten begroot op 55.50 fr. ;

Uit hoofde van, te Poperinghe, op 23 September 1932, op den openbaren weg zijn auto te hebben geplaatst enkelijks op 72 centimeter van de Buurtspoorlijn Poperinghe-Watou, waardoor den doortocht op deze lijn voor het tramateriaal verinderd was.

Gezien het afschrift der akte van beroep van den betichte ;

Gehoord het verslag, gedaan ter openbare zitting van 22 Juni 1933, door den heer Voorzitter ;

Gehoord Meester Lommez, namens de burgerlijke partij in zijne beslitselen, strekkende tot de bekrachtiging van het vonnis waarop beroep ;

Gehoord den betichte in zijne middelen van verdediging en het Openbaar Ministerie in zijne beslitselen ;

Overwegende dat het beroep regelmatig is in den vorm en ingeslagen is geweest binnen het tijdstip door de wet bepaald ;

Aangezien in rechte artikel 21 alinea 5 van het Koninklijk Besluit van 24 Mei 1913, betreffende de buurtspoorwegen niet van toepassing is wanneer de buurtspoorlijn niet op de baan zelf maar wel op een bijzondere bedding is aangelegd ;

Dat, trouwens, gemeld artikel stilzwijgend werd afgeschaft door artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 26 Oogst 1925. (Verbreking 23 Juni 1931, J. T. 1931, kol. 393. Goldstein en Van Roye N° 528) ;

Aangezien de artikelen 10 en 17 van het Koninklijk Besluit van 26 Oogst 1925, insgelijks slechts toepasselijk zijn wanneer het gaat over buurtspoorlijnen op de baan zelf aangelegd ; dat immers al de bepalingen van het reglement op het verkeer, en inzonderlijk deze betreffende de prioriteit van doorgang, enkel toepasselijk zijn voor zooveel er spraak is van voertuigen die van dezelfde baan gebruik maken en dus gebeurlijk de eene voor de andere den doorgang moeten vrij laten ; dat die bepalingen nochtans niet kunnen ingeroepen worden wanneer een van de voertuigen (zoals bij voorbeeld een tram) op een voor haar uitsluitelijk voorbehouden deel der baan ofwel op eene volstrekt afzonderlijke baan rijdt ; dat men dan immers niet staat voor twee of meer voertuigen die van dezelfde baan gebruik maken, maar wel voor voertuigen die elk op eene afzonderlijke en wel gescheiden baan rijden ;

Aangezien in feite, het ter zake bewezen is dat de tramlijn ter plaatse van het ongeval aangelegd is op eene speciale bedding, die door een steenen borduur van den steenweg afgescheiden is ; dat het ook bewezen is dat de auto van verdachte op een afstand van 14 centimeter stond van de borduur der tramlijn ; dat betichte niet de minste overtreding heeft begaan met zijn voertuig aldus te plaatsen en in die positie te verlaten ;

Aangezien verders ter zake geenszins bewezen is dat de carrosserie van den auto over of zelfs tegen de borduur van de buurtspoorlijn zou gekomen zijn ; dat, zoo de bijzondere bedding van de lijn de noodige breedte niet heeft, opdat de treinen zonder gevaar voor de voertuigen die dicht bij of zelfs tegen de borduur staan zouden kunnen doorrijden, de betichte desaan gaande natuurlijk niet de minste verantwoordelijkheid heeft ;

Aangezien betichte bijgevolg niet de minste overtreding heeft gepleegd, dat verders het ongeval enkel te wijten is aan den bediende van de burgerlijke partij zelf, die, alhoewel hij den auto van betichte van op een zekeren afstand (150 meter) heeft gezien of minstens had moeten zien, zijn snelheid niet derwijze heeft geregeld dat hij zoo noodig oogenblikkelijk kon stoppen ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle verdere of tegenstrijdige beslitselen verwerpende ;

Aanvaardt het beroep, en doende wat den eersten Rechter had moeten doen, doet het bestreden vonnis te niet, spreekt den betichte vrij van het vervolg, zonder kosten.

HANDELSRECHTBANK TE ST-NIKLAAS

4 JULI 1933

Voorzitter : M. De Cleene.
Referendaris : M. Thuybaert.
Pl. : Mrs Dhaenens en Van Haelst.

HUUROVEREENKOMST. — BIJKOMENDE OVEREENKOMST. — AARD DER HOOFDOVEREENKOMST BEPAALT DEN AARD DER BIJKOMENDE OVEREENKOMST.

De verhuring van een onroerend goed heeft steeds een burgerlijk karakter ; al de bijkomende bepalingen dezer overeenkomst hebben eveneens een burgerlijk karakter.

Cammerman t/ Peersman.

Aangezien uit de bestanddeelen der zaak blijkt dat aanlegger bij mondelinge overeenkomst van 3 Mei 1930 woonstgelegenheid verschaft in een huis dienende tot herberg te Beveren mits een jaarlijksche som van 9000 fr. ongeminderd alle lasten en taksen ;

Aangezien voormelde overeenkomst ontegensprekelijk als voorwerp heeft « de verhuring van een onroerend goed » ;

Dat het niet volstaat dat partijen uitdrukkelijk verklaren zoals in zake dat bedoelde overeenkomst geen huurcontract is om den aard en de draagwijdte der door hen gesloten overeenkomst naar willekeur te bepalen of uit te leggen ;

Dat immers de rechter veeleer gehouden is de werkelijke betekenis der verbintenissen na te gaan dan rekening te houden met sommige verklaringen door partijen gedaan vooral wanneer die klaarblijkelijk in tegenspraak zijn met de overige bepalingen der overeenkomst ;

Aangezien bij gelegenheid van bedoelde huurovereenkomst door aanlegger bedongen werd dat gedaagde of zijn rechtkriger bij hem « alle producten zouden kopen welke in bovengemelde herberg zouden verkocht worden en wel met een minimum van éénhonderd hectoliter per jaar » ;

Aangezien de huurovereenkomst waarvan aanlegger de verbreking vraagt op grond van niet-naleving door gedaagde van de hierboven aangehaalde verbintenissen van burgerlijken aard is en evenzoo al de bijkomstige bepalingen in bewuste huurovereenkomst vermeld (Antwerpen 15 Oct. 1896 en 7 Dec. 1908. P. A. 1897. I. 45 en 1909, I. 143) ;

Om deze redenen :

De rechtbank verklaart zich onbevoegd ratione materiae ; veroordeelt aanlegger tot de kosten.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8^e KAMER — 31 OCTOBER 1933

Voorzitter : M. De Baer.
Rechters : MM. Verstraeten en Bosmans.
O. M. : M. Van Hille.
Pl. : Mr Wauters.

I. STRAFVORDERING. — QUALIFICATIE. — WIJZIGING.

II. GEMEENTEREGLEMENT. — AANGELEGENHEID GEREGLD DOOR KONINKLIJK BESLUIT. — KINEMAVERTOONING GEDURENDE DEN VASTENTID. — REGELING.

I. De Rechtbank mag de qualificatie veranderen op voorwaarde dat de gewijzigde qualificatie op dezelfde feiten betrekking heeft.

Een betichte, die vóór de politierechtbank werd gedaagd op grond van de betichting « Kinemavertooningen te hebben gegeven zonder toelating », inbreuk op een algemeen gemeentelijk politiereglement dat in zake niet toepasselijk was, mag in beroep vóór de Rechtbank van eersten aanleg niet veroordeeld worden om « Kinemavertooningen te hebben gegeven gedurende den Vasten », feit voorzien door een ander politiereglement.

II. De gemeenteverhuden mogen verbieden, kinemavertooningen te geven gedurende den Vasten, indien ze hun besluit motiveeren door het feit dat die vertooningen wanordelijkheden in de gemeente zouden veroorzaken.

De gemeenteverhuden mogen geen reglementen uitvaardigen betreffende aangelegenheden die behandeld worden door besluiten van het centrale bestuur of van de provinciale overheden.

O. M. t/ H.

Aangezien de dagvaarding vermeldt dat gezegde feiten een inbreuk daargestelden op het algemeen politiereglement der gemeente Sint-Lenaerts ;

Dat echter bedoeld algemeen politiereglement slechts op 4 Juni 1933 afgekondigd werd en dus krachtens artikel 102 der Gemeentewet enkel vijf dagen daarna verplichtend werd ;

Dat de feiten hebbende reeds plaats gegrepen in Maart en April 1933 buiten de toepassing staan van het algemeen politiereglement ;

Aangezien het bijgevolg met recht is, alhoewel voor verkeerde redenen, dat de eerste rechter de betichten buiten zaak heeft gesteld ;

Aangezien het Openbaar Ministerie op de zitting van hooger beroep gevraagd heeft de eerste betichting te veranderen en beroepenen te veroordeelen om « vertooningen en vermakelijkheden te hebben gegeven gedurende het tijdperk van den Vasten » feiten voorzien door het politiereglement van 20 Maart 1933 ;

Aangezien de rechter niet gebonden is door de begripsomschrijving van het misdrijf, dat

hij, binnen de grenzen zijner bevoegdheid en de rechten der verdediging gevrijwaard zijnde, voor plicht heeft aan het feit de wetsbepaling toe te passen die dit feit werkelijk beteugeld (Verbr. 18.1.1926 Rev. Drt. Pén. blz. 375 ; 29.1.1929 id. blz. 279 ; 6.5.1929 id., blz. 611 ; 2.1.1930, id., blz. 702) ;

Aangezien echter niet uit het oog mag verloren worden dat artikel 183 van het Wetboek van Strafrechtspleging dat toepasselijk is op de van het Openbaar Ministerie uitgaande dagvaardingen eischt dat de dagvaardingen de daadzaken vermeld ;

Dat het inderdaad de dagvaarding is die de rechtsvordering inleidt die de gerechtelijke overeenkomst tusschen het Openbaar Ministerie en de betichte tot stand brengt en bijgevolg de grondslagen der betichting vastlegt ; (Braas, Instr. Crim. blz. 229 en Vloeberghs, Strafrechtspleging, blz. 27) ;

Aangezien diensvolgens om na te gaan in hoeverre de vraag van het Openbaar Ministerie kan ingewilligd worden en de feiten regelmatig voor de Rechtbank aanhangig worden gemaakt moet men zich gedragen naar de bewoordingen van de dagvaarding ;

Aangezien in de dagvaarding vermelde feiten hoegenaamd dezelfde niet zijn waarvan het Openbaar Ministerie nu in hooger beroep de veroordeeling eischt ;

Dat inderdaad de dagvaarding enkel en alleen aan betichten verwijt « cinemavertooningen te hebben gegeven zonder toelating der gemeenteverheid », wanneer nu veroordeeling gevorderd wordt om « vertooningen te hebben gegeven gedurende den Vastentijd » ;

Dat het hier niet om een verandering of aanvulling van eene bijkomende omstandigheid gaat, maar wel om meene wijziging van 't feit zelf waarvoor vervolgd wordt ;

Dat die twee feiten wel verschillend zijn, dat inderdaad ieder afzonderlijk genomen een bijzondere overtrekking kan uitmaken bestaande weer degelijk uit andere omstandigheden ;

Dat in huidig geval het verschil tusschen die twee feiten namelijk spruit uit de overweging dat het eerste feit : « geven van cinemavertooningen zonder toelating van de gemeenteverheid » niet strafbaar zou kunnen zijn krachtens een algemeen politiereglement, daar cinemavertooningen aan een voorafgaandelijke toelating van de gemeenteverheid onderwerpen onwettig is ; (Rép. drt. belge V° Commune n° 1.088. Verbr. 15.X.1888 Pas. I 338) terwijl integendeel het tweede feit « cinemavertooningen geven gedurende den Vasten » wel beteugeld zou kunnen worden namelijk krachtens een besluit van het Schepencollege dat door art. 97 van de gemeentewet uitdrukkelijk met de politie der vertooningen belast is ; (Rép. Drt. Belge V° Commune n° 1.090, 1.092, 786) ;

Aangezien de betichting zooals omschreven door het Openbaar Ministerie in hooger beroep dus berust op een nieuw feit dat niet in de dagvaarding aangegeven werd, dat gezegde betichting bijgevolg niet regelmatig voor de Rechtbank aanhangig gemaakt is en het aan de Rechtbank niet behoort hiervan kennis te nemen ; (Pand. Belges. Action publique n° 137. Hoffmann Belg. Jud. 1854 Col. 897. Cass. 9.II. 1931. Rev. Drt. Pén. blz. 365) ;

Om deze redenen :

Aanvaardt de Rechtbank het beroep, en er op rechtdoende tegensprekelijk, alle gronden of tegenstrijdige besluiten van der hand wijzende, ten gronde, bekrachtigd het eerste vonnis waarover beroep ;

Zegt voor recht dat de door het Openbaar Ministerie gevraagde verandering van begripsomschrijving berustende op een nieuw feit niet voorzien in de inleidende dagvaarding, niet ontvankelijk is.

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP TE ANTWERPEN

30 OCTOBER en 6 NOVEMBER 1933

Voorzitter : Mter Van Oekel.

BEDIENDENCONTRACT. — MEDEVENNOOT BIJ ENKELE GELDSCHIETING. — INMENGING VAN DEN GELDSCHIETER IN HET BEHEER DER FIRMA. — PERSOONLIJKE VERPLICHTING TOT UITBETALING VAN BEDIENDENLOON.

Een bediende die contract afslot met de openbaar gekende vennooten van eene feitelijke vennootschap bij enkele geldschieting, is gerechtigd den geldschietder of stilen vennoot dezer vennootschap aan te spreken in betaling van het hem verschuldigde loon, bij toepassing van artikels 22 en 23 der wet op de vennootschappen bij enkele geldschieting, wanneer de geldschietende stille vennoot zich naar buiten uit heeft geopenbaard als geïnteresseerde mede-vennoot en zich heeft gemengd in het beheer der vennootschap.

Munche t/ Ginkels.

1° Arrest van 30 October 1933

Aangezien voormeld vonnis den beroeper heeft veroordeeld tot het betalen aan den aanlegger van de door dezen laatste gevorderde loonen ;

Dat de beroeper besluit tot de hervorming van het bestreden vonnis en de afwijzing van de oorspronkelijke vordering ; dat de beroepene zijnerzijds besluit tot de eenvoudig bekrachtiging van hetzelfde vonnis ;

Aangezien het vaststaat en door beide partijen wordt erkend, dat tusschen de genaamden Devester en Hermans, eene feitelijke vennootschap heeft bestaan, die onder de benaming «Sinjoria» de opvoering en uitbating heeft opgezet van de revue «De Beschaving» in het Hippodroompaleis te Antwerpen ; dat het eveneens vaststaat en wordt erkend dat de beroeper als geldschietder tegenover de voormelde personen, handelend zooals hierboven gezegd, is opgetreden ;

Aangezien in werkelijkheid de vordering van den oorspronkelijken aanlegger, in zooverre althans dat niet bewezen wordt dat hij door den beroeper persoonlijk en rechtstreeks zou zijn aangeworven en betaald, wordt gesteund op de wettelijke gevolgen en verplichtingen die voor den beroeper in zijne hoedanigheid van deelgenoot-geldschietder, in de feitelijke vennootschap «Sinjoria» voortvloeien uit de handelingen en gedragingen van den beroeper tegenover de voormelde firma en dit bij toepassing van artikels 22 en 23 van de wet op de handelsvennootschappen bij eenvoudige geldschieting ;

Dat artikel 22 voormeld, uitdrukkelijk verbiedt aan den geldschietende vennoot, eenige welkdanige handeling van beheer te verrichten voor de vennootschap, zelfs ingevolge eener volmacht, en dat artikel 23 voormeld, den geldschietende vennoot solidair verantwoordelijk stelt voor al de verbintenissen die in strijd met voormeld verbod zijn aangegaan door zijne tusschenkomst, en hem zelfs verantwoordelijk houdt voor alle welkdanige verbintenissen der vennootschap wanneer hij gewoonlijk in het drijven der maatschappelijke zaken is tusschengelkomen ;

Aangezien de Werkrechtersraad van Eersten Aanleg in het vonnis a quo, den beroeper als verantwoordelijk voor de verplichtingen tegenover de beroepene aangegaan, heeft veroordeeld, omdat hij als bewezen heeft beschouwd, door het gehouden onderzoek, het feit dat de beroeper bevelen, wenken en wenschen heeft gegeven en uitgedrukt aan den getuige Maes in dezès hoedanigheid van regisseur van de vertooning der revue «De Beschaving» ;

Maar aangezien vooraleer over de gegrondheid van dit besluit te beslissen, het den raad van Beroep nuttig voorkomt, dat partijen nadere uitvoerige uitleggingen zouden verstrekken over door hen voorgebrachte stukken en bescheiden, waarvan zekere slechts na de pleidooien zijn voorgebracht geworden ;

Dat o.a. deze nadere uitleg dient verstrekt over :

1) de tusschen partijen gesloten overeenkomst van 23 April 1932 betiteld : «Borgstelling» ;

2) bijkomend over het huurcontract van 23 April 1932, met het oog op de al of niet toepasselijkheid van de hierboven herinnerde wetsbepalingen op de in die akten bedoelde feiten en handelingen en over de wijze op dewelke partijen die contractuele bepalingen hebben ten uitvoer gelegd ;

Om deze redenen :

De Werkrechtersraad van Beroep, kamer voor bedienden, alle verdere en tegenstrijdige beslitselen verwerpende, verklaart het beroep regelmatig in den vorm en ontvankelijk, maar alvorens daarover ten gronde te vonnissen, beveelt aan partijen naderen en meer omstandigen uitleg te verstrekken over de hierboven bedoelde bescheiden en feiten, en stelt te dien einde de zaak voor verdere behandeling vast op de zitting van 6 November 1933.

2° Arrest van 6 November 1933.

Herzien het arrest van onzen Raad d.d. 30 October 1933 en het arrest d.d. 6 November 1933 de persoonlijke verschijning der partijen bevelende, en de verklaringen onder eed diensvolgens terzelfde zitting afgenomen van den beroeper Mr Mussche ;

Aangezien uit de ter zitting door de wederzijdsche advocaten der partijen en meer nog uit de verklaringen van den beroeper Mussche is gebleken, dat indien weliswaar de beroepene niet is aangeworven door den beroeper, noch ooit door deze is uitbetaald geworden, de beroeper nochtans zich in het beheer der maatschappij «Sinjoria» in dewelke hij als eenvoudig geldschietder was betrokken, werkdadig heeft gemengd, en naar buiten is opgetreden als handelend namens of voor deze vennootschap ; dat hij gezamenlijk met zijne mede-vennooten in «Sinjoria» de genaamden Hermans en De Vester het contract met de maatschappij «Deci» heeft afgesloten voor het afhuren van het Hippodroompaleis, en zich daarbij meer uitdrukkelijk als persoonlijke borg heeft gesteld voor het nakomen van alle contractuele verbintenissen tegenover «Deci» ; dat hij in uitvoering van een voor zich in den akt van borgstelling van 23 April bedongen recht, heel de dagelijkse opbrengst van elke vertooning in verstandhouding met «Deci» heeft doen voorbehouden, ter uitsluiting van zijne openlijke vennooten in de firma «Sinjoria», en dat hij daarenboven in uitvoering van een zelfde voor zich bedongen recht, weer in akkoord en afspraak met «Deci» den genaamden Goedbloets heeft aangesteld of doen aanstellen, om toezicht op de ontvangstaarten

bij de vertooningen uit te oefenen; dat hij eindelijk met dezelfde voormelde vennootschap «Deci» schikkingen en maatregelen heeft getroffen om aan deze laatste van wege de uitbatende vennootschap «Sinjoria» op de opbrengsten der vertooningen, de gelden te doen toekomen die haar van wege deze firma moesten toekomen;

Overwegende dat, gezien in het licht van deze, overigens contractueel geregelde handelingen van wege den beroeper ten aanzien van de vennootschap «Sinjoria» waarvan hij de geldschietende vennoot was, de verklaringen en bevestigingen van den getuige Maes in het onderzoek voor den eersten reciter afgelegd: «Dat hij als kunstleider wenken en bevelden van den beroeper Mussche ontving bij de herhalingen en op de vertooningen van de revue «De beschaving»» eene uitzonderlijke gewichtigheid en klaarheid verkrijgen, waaruit met voldoende zekerheid kan worden besloten, dat, zooals de eerste rechter dat heeft geconcludeerd, de beroeper zich in het beheer der zaken van «Sinjoria» zoover heeft gemengd dat bij toepassing van artikelen 22 en 23 der wet op de handelsmaatschappijen, hij moet verantwoordelijk beschouwd worden en aansprakelijk voor de verbintenissen door de vennootschap «Sinjoria» genomen, onder andere die tegenover den beroepene Ginkels, en dus tot het betalen van dezes loon als bediende van «Sinjoria», moet veroordeeld worden;

Om deze redenen:

De Werkrechtvaardersraad van Beroep, Kamer voor bedienden, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, recht doende in voortzetting der rechtspleging, verklaart het beroep tegen het eindvonnis van den Werkrechtvaardersraad van Eersten Aanleg van Antwerpen, d.d. 12 Juli 1933 ongegrond, bekrachtigt het eerste vonnis en veroordeelt de beroeper tot de kosten.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

4^e KANTON — 25 OCTOBER 1933

Vrederechter: M. De Keyser.
Pleiter: Mer Walckiers.

AUTEURSRECHT. — BEWIJS DER OVERTREDING. — ONONTVANKELIJKHEID VAN GETUIGENBEWIJS WEGENS LAATTIGHEID EN ONMOGELIJKHEID VAN TEGENBEWIJS.

Wanneer de aanleggende partij aanbiedt te bewijzen met getuigen dat een herbergier een overtreding begaan heeft op het auteursrecht en muziek heeft gespeeld waarvoor aan de maatschappij van auteursrecht geen vergoeding werd betaald, behoort het aan de maatschappij het bewijs der overtreding te leveren.

Een aanbod van bewijs met getuigen is niet ontvankelijk wanneer de feiten reeds drie maanden geleden zijn op het oogenblik van de overtreding de evenuele getuigen zich niet hebben bekend gemaakt en de aandacht van den overtreder op het feit niet hebben gevestigd, in dit geval is inderdaad alle tegenbewijs onmogelijk.

Moretti en ctn. t/ De Landsheer.

Aangezien de vraag strekt om van gedaagde eene vergoeding van fr. 250 te bekomen voor de schade door hem aan aanleggers toegebracht door de uitvoering van zekere muziekstukken, waarvan zij de schrijvers zouden zijn; Aangezien verweerder volstrekt ontkent dat die muziekstukken op 17 Juli l.l. in zijne herberg zouden ten gehore gebracht zijn geweest;

Aangezien tegenover die ontkenning aanleggers ons vragen om door alle rechtsmiddelen te mogen bewijzen dat die uitvoering wel degelijk plaats heeft gehad;

Aangezien het ons redelijk voorkomt, rechtvaardig en billijk in de omstandigheden waarin het geding zich voordoet, op de vraag van bewijzen niet in te gaan;

Aangezien immers de aangeklaagde feiten reeds zouden gebeurd zijn over drie maanden terug; dat die feiten overigens van zulk gering belang zijn uit zich zelf dat ze moesten ontsnappen aan al diegenen die er niet op gesteld waren aandachtig toe te luisteren naar de muziekstukken die gespeeld werden; dat daarenboven de aandacht van niemand gaande gemaakt is geweest op het oogenblik der beweerdde uitvoering en dat het derhalve in zulke omstandigheden voor de tegenpartij voor eene onmogelijkheid moet gehouden worden eenige redelijke kans te hebben om het tegenbewijs van aanleggers beweringen voor te brengen;

Aangezien het tegenbewijs van rechtswege moet voorbehouden zijn aan diegene die aangeklaagd wordt; dat de rechtbank indien ze de overtuiging heeft dat dit tegenbewijs praktisch onmogelijk is geworden door de handelwijze van den aanklager, niet gehouden is dezen te machtigen tot bewijs leveren van zijn voorgebrachte en betwiste beweringen;

Om deze redenen:

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het 4e Kanton te Antwerpen, recht doende bij tegenspraak, verklaren de ondergeschikte vraag om bewijs te mogen leveren niet ontvankelijk en bijgevolg de hoofdvraag ongegrond;

Wijzen ze om die reden af en stellen de onkosten van het geding ten laste van aanleggers.

Bibliographie

HILBERT: Avocat près la Cour d'Appel de Bruxelles. — «Les vues et les Jours de droit et de servitude». — «Du Droit de Passage. L'Enclave». — Tamines. Imprimerie Duculot. Roulin (1933). — Prijs: 15 fr.

Gelijktijdig zijn er twee nieuwe werken verschenen van Mr Hilbert, die een zeer bijzonder specialisatie is op het gebied van het onroerend recht. De verdiensten, die Mr Hilbert op dit terrein heeft weten te verwerven, zijn buitengewoon groot.

Schrijver is de uitgever van het gekend tijdschrift «Res et Jura Immobilia», dat zeer belangrijke bijdragen bevat betreffende het onroerend recht en met groote nauwgezetheid al de rechtspraak op dit stuk verzamelt.

Het «Traité de la Mitoyenneté» dat van de hand van den schrijver verscheen in 1931, is een boek dat zeer spoedig een vooraanstaande plaats heeft ingenomen in de praktische rechtsliteratuur.

Dezelfde bijval zal zonder eenigen twijfel te beurt vallen aan de twee boeken die thans verschenen zijn.

Elk praktisch jurist weet welke voortdurende moeilijkheden zich voordoen bij de soms uiterst delicate betwistingen betreffende de erfdienstbaarheden van uitzicht en van doorgang. Alle mogelijke gevallen worden door den schrijver in de beide werken onderzocht en hij geeft ons een uiterst rijke verzameling van rechtspraak op dit bijzonder gebied.

Schrijver heeft vooral klaarheid betracht in deze ingewikkelde stof en hij is in zijn poging volkomen geslaagd.

Een vluchtig openstaan van een der boeken van Mr Hilbert zal in de meest lastige gevallen onmiddellijk de gewenste oplossing bezorgen en zal den magistraat en den advocaat lange en moeizame opzoekingen besparen. De bronklare uiteenzetting van den schrijver is echter dusdanig dat ook de leek voor wie deze vraagstukken soms zulk buitengewoon belang hebben, zeer spoedig zijn weg zal vinden in de voor zijn geval in aanmerking komende rechtspraak en rechtsleer.

Het boek over de erfdienstbaarheden van uitzicht is daarbij voorzien van eene reeks duidelijke illustraties, die onmiddellijk tot den geest spreken dan lange uitleggingen en die bij de behandeling der stof de allergruotste diensten bewijzen.

Het aanhoudend werk dat geleverd wordt door Mr Hilbert, een werk dat moeilijk en ondankbaar is, moet ons tot veel dankbaarheid stemmen tegenover den schrijver, die aan alle praktische juristen werkelijk de grootste diensten bewijst.

Er dient nog vermeld te worden dat er blijkt uit het boek «Les vues et les Jours de droit et de servitudes» van Mr Hilbert, ook de moderne strekkingen in de architectuur nieuwe juridische vraagstukken in het leven geroepen hebben.

Buiten het praktisch belang van het boek laat de uiteenzetting van den schrijver ons toe na te gaan hoe de jongste rechtspraak alle nieuwe gevallen weet op te lossen in het kader van de oude artikelen van het Burgerlijk Wetboek.

Het is een merkwaardig stuk levend recht. We kunnen niet genoeg deze even nuttige als interessante werken aan onze lezers aanbevelen en we zien met groote belangstelling de publicatie tegemoet van het lijvige werk van Mr Hilbert, dat zoo pas werd aangekondigd en dat als titel zal dragen «Traité de la Responsabilité du Bâtitteur».

Constant SMEESTERS en H. ROUWENS: Advocaten aan de Balie te Antwerpen: «Handboek voor het Belgische Handelsrecht». — Brussel, Huis Laricr (1934).

Het bekend boek van Mr Constant Smeesters, der Antwerpsche Balie, «Manuel de Droit Commercial», is thans in Nederlandschen tekst verschenen, bewerkt door Mr H. Rouwens. De uitstekende hoedanigheden van dit beknopt leerboek zijn te zeer gekend opdat we ze hierbij zouden hoeven in het licht te stellen. De lange reeks uitgaven, die het Fransch werk heeft beleefd, bewijzen er de groote verdiensten van.

Het boek draagt als bescheiden ondertitel «ten dienste van handelaars en studenten in de handelswetenschappen». We kennen echter vele advocaten die het regelmatig raadplegen, omdat het de klare uiteenzetting geeft van de algemeene beginselen die het handelsrecht beheerschen en waartoe men steeds opnieuw zijn toevlucht moet nemen bij het behandelen van elk practischen vraagstuk.

Het is ons dan ook een uiterst groot genoegen de verschijning van dit uitstekend boek in de Nederlandsche taal te kunnen begroeten. De bewerking door Mr Rouwens mag voortreffelijk genoemd worden en wij wenschen van harte aan het Nederlandsch boek hetzelfde succes toe als aan het Fransche te beurt is gevallen.

Henri SIMONT: Avocat à la Cour d'Appel, Assistant à l'Université libre de Bruxelles. — «Des Pourvois en Cassation et Matière civile». — Etablissements Bruylant, Brussel. (1933).

Onze rechtsliteratuur is niet rijk aan werken betreffende de procedure voor ons Hoogste Hof, procedure die nochtans van het allergruotste gewicht is.

Het was in 1885 dat het lijvige werk verscheen van Scheyven, betreffende de voorziening in cassatie. Heel de rechtspraak sedert vijftig jaar, was dus niet meer systematisch geordend en besproken geworden. Het is dan ook in een werkelijke behoefte dat het boek van Mr Simont voorziet. Dit werk was des te meer noodig omdat de wet van 25 Februari 1925 verschillende veranderingen heeft gebracht in de procedure voor ons Hof van Verbreking.

Schrijver beperkt zich tot de procedure in burgerlijke zaken, doch heeft ons een volledig en grondig overzicht van de werking voor ons Hoogste Hof. Een opsomming van de hoofdstukken toont aan hoe de stof door Mr Simont is behandeld geworden. Na eenige algemeene beschouwingen betreffende den bijzonderen aard van de voorziening in verbreking onderzoekt schrijver de voorwaarden van geldigheid en ontvankelijkheid dezer voorziening. Te dezer gelegenheid wordt ons een uitstekende uiteenzetting gegeven van de bevoegdheid van het Hof van Cassatie. Er wordt onderzocht tegen welke beslissingen de verbreking mogelijk is, door wie en tegen wie het verhaal in verbreking dient te geschieden en welke formaliteiten vereischt zijn voor een geldige voorziening.

Daarna onderzoekt schrijver de gevolgen van de voorziening op de betwiste rechterlijke beslissing.

Verder wordt uitvoerig de procedure behandeld voor het Verbrekingshof waarbij een rijke rechtspraak wordt aangehaald aangaande de menigvuldige betwistingen die zich in deze delicate stof kunnen voordoen.

Schrijver stelt ook een grondig onderzoek in naar de middelen tot verbreking, onderzoek waarvoor schrijver werkelijk het onderwerp volkomen heeft uitgeput.

De laatste hoofdstukken van het boek zijn gewijd aan de vormen en de gevolgen der arresten van het Verbrekingshof en aan de procedure van cassatie, terwijl ook aandacht gewijd wordt aan de voorziening in verbreking in het belang der wet en op bevel van den Minister van Justitie.

Deze zeer moeilijke stof waarvan sedert ongeveer vijftig jaren de juristen schenen afgeschrikt te zijn, is door Mr. Simont op meesterlijke wijze behandeld geworden, en terecht zal dit boek aan vele advocaten die van dit speciaal onderwerp onvoldoende op de hoogte zijn, onseindig groote diensten bewijzen.

Het is trouwens door zijn methode een voorbeeld dat onze rechtswetenschap vereert.

Niko GUNZBURG: «De Wettelijke Bescherming van Vrouw en Kind». — Tweede uitgave. — Boekhandel L. De Reyghere, Grote Markt, 12, Brugge. (1933). — Prijs: 12 fr.

Van het beknopt doch zakelijk boekje van prof. Mr Niko Gunzburg «De Wettelijke Bescherming van Vrouw en Kind» is eene tweede uitgave verschenen.

Het vereenigt in bevattelijke vorm de bijzonderste gegevens van onze wetgeving voor wat vrouw en kind betreft. In het hoofdstuk dat betrekking heeft tot het huwelijk en zijn gevolgen wordt ook de nieuwe wetgeving van 20 Juli 1932 uiteengezet. Het arbeidsrecht en het strafrecht worden uitvoerig toegelicht alsook de activiteit van de kinderrechts- en de uitstekende opvoedende waarde der schoolgevangenissen. Verder worden hoofdstukken gewijd aan de sociale wetgeving voor moederschap en kinderverzorging en wordt namelijk de bedrijvigheid van het «Nationaal werk voor kinderverzorging» en het «Nationaal werk voor oorlogswezen» bestudeerd.

Het boekje is verlicht met eene reeks belangrijke fotos die onmiddellijk toelaten zich rekenschap te geven van de praktische verwezenlijkingen die in ons land bereikt zijn geworden ter bescherming van vrouw en kind.

Het geheel geeft ons een weldoend gevoel en dwingt eerbied af voor de grootsche verwezenlijkingen die in ons land zijn tot stand gebracht.

De nieuwe uitgave van het boekje van prof. Mr Niko Gunzburg zal de grootste diensten bewijzen aan de scholen voor maatschappelijk dienstbetoon waarvoor het bestemd is.

CODE DES IMPOTS DIRECTS, contenant la législation coordonnée avec des annotations tirées des lois, des arrêtés royaux et ministériels, des circulaires et de la jurisprudence administrative et judiciaire utiles à l'interprétation des textes. — Vol. pet. in 8e de 120 pages de texte compact. — Etablissements Emile Bruylant, Brussel. Prijs 20 fr.

De fiscale wetgeving van onze dagen biedt zowel voor juristen als voor leken het zeer groot bezwaar onseindig ingewikkeld te zijn en een doelformen waarin men ten laatste zijn weg niet terugvindt. Elke coördinatie wordt zeer spoedig gevolgd door nieuwe wetten of uitvoeringsmaatregelen.

Het is een zeer gelukkig gedacht geweest van de bekende uitgeverijfirma Bruylant om al de wettelijke bepalingen die betrekking hebben tot de belasting op het inkomen, op het mobilier, de taksen op autos, op vertooningen, spelen en ook de provinciale en gemeentelijke belastingen samen te brengen in een klein en handig boekje dat het groot voordeel biedt der volledigheid, der rationeel ordening, dat voorzien is van een uitstekende inhoudstafel, en dat tevens bij alle wetten en Koninklijke besluiten de bijzonderste rechtspraak vermeldt alsook de omzendbrieven der administratie op dit stuk.

Het is een boekje dat iedereen de grootste diensten zal bewijzen en dat daarom graag zal gekocht worden.

Paul WAUWERMANS: Manuel pratique des Sociétés Anonymes. — Etabl. Bruylant, Brussel. — 1933 (7e uitgave).

Het is natuurlijk volkomen onnoodig het zeer gekend en gewaardeerd werk van Wauwermans over de naamloze vennootschappen voor te stellen.

Het feit dat dit werk een zevende uitgave beleefd is op zich zelf reeds de beste aanbeveling ervan.

Het is nauwkeurig bijgewerkt voor wat betreft de rechtspraak en het biedt ons een summa van theorie en praktijk op het zeer belangrijk gebied der naamloze vennootschappen.

Dit bij uitstek levend recht moet op den voet gevolgd worden en het is dan ook onontbeerlijk dat diegenen die in het bezit zouden zijn van een vroegere verouderde uitgave, zich deze laatste nieuwe editie zouden aanschaffen.

Fernand FIEVEZ: Le domicile de secours. — Commentaire de la loi du 27 novembre 1891 sur l'assistance publique. — Etablissements Emile Bruylant, Brussel (1932). Prijs 25 fr.

Op de zeer oude wet van het jaar V en de wet van 1876 volgde de bekende wet van 27 November 1891 over de hulpwoning.

Deze wet bracht grondige hervormingen aan het bestaande stelsel en werd niet immer zonder tegenkantingen vanwege de gemeenten toegepast, welke door de wettelijke bepalingen nieuwe financiële lasten moesten dragen, en niet meer naar goeddunken hun liefdadigheid betuigen konden.

Bespreking en commentaar der wet bleven niet uit, doch zijn nu de meeste uitgeput of verouderd, en bovendien is de stelling der wet in het huidige complex der sociale wetten derwijze veranderd dat een nieuwe en aangepaste verklaring noodig werd.

De auteur levert ons een practisch commentaar dat ten gepasten tijde komt.

Uit de praktijk gesproken, is zijn ervaring gestaaft door een lange en plichtsgetrouwe ambtsvervulling. Hij is vertrouwd met de praktische moeilijkheden, en het is dan ook niet de geringste verdienste van het werk dat men er een eenvoudig en klaar exposé in vindt, uiteenzetting die soms nog duidelijker gemaakt wordt door een gepast voorbeeld.

We kunnen dus besluiten met te wenschen dat dit werk, hetwelk bovendien de wet van 14 Juni 1920 en uitbrekings der wetten van 24 December 1903, 3 Oogst 1926, 15 Mei 1929, 30 December 1929, en 18 Juni 1930, bevat, op ruime schaal zou verspreid worden.

Ingezonden Bijdragen

DE VRIJHEID VAN DEN RECHTER

In een der laatst verschenen nummers van de «Deutsche Juristen Zeitung» (Jg. 1933 Nr 15) onderzoekt Prof. Herschel de veranderingen door het huidige staatsbewind aangebracht aan het waardeeringsvermogen en de vrijheid van appreciatio van den rechter.

De verhouding van den rechter tot de rechtsnorm, zegt schrijver, is tot dusverre nog niet geheel duidelijk gemaakt en nauwkeurig omlijnd, doch de algemeene tendenz zooals ze zich voordoet uit menigvuldige beslissingen, vertoont blijvende kenmerken die ons toelaten de vaste bestanddeelen der verschillende stroomingen op dit gebied te kennen.

Het vroeger heerschende individualisme, en het economische liberalisme dat aan den grondslag lag der staatswerking, vergden vóór alles zekerheid.

Het credietwezen, en trouwens gansch het economisch complex berustte op de volstrekte zekerheid en bestendigheid der regerende verordeningen, overeenkomsten en voorschriften.

Doch anderszins kan het liberalisme zich ook niet tevreden stellen met de enge doorvoering der principelen op alle gebied; ook, en bijzonder in zake recht, moet rekening gehouden worden met den enkeling, zoodat de sociologische beschouwing niet alleen zekerheid doch ook doelmatigheid op het oog hebben moet.

In den huidige nieuwen staat, merkt de schrijver op, moet de rechtspraak minder en minder verklaring worden en integendeel slechts een toepassing of uitvoering van den publieken wil van den wetgever beoogen te zijn.

Zooals men terecht opmerken zou is deze zeer bijzondere stelling van den Duitschen rechter niet geheel zonder gevaren, en hoewel de bestendigheid van hun ambt en de onafhankelijkheid hun verzekerd zijn in zekere mate, toch zijn naar onze meening veel gevaren verbonden aan de leer die den rechter niet als uitsluitend recht-sprekend aanschouwt doch tevens van hem een middel der politieke bedrijvigheid van de Staatsorganen maken wil.

Balieleven

VLAAMSCH PLEIGENOOTSCHAP DER BRUSSELSCH E BALIE.

Zaterdag, 9 December, te 3 uur, plechtige openingszitting in de zaal der plechtige vergaderingen van het Hof van Verbreking.

De openingsrede zal uitgesproken worden door Mr Verougstraete: «De vrouw in de Beschaving».

's Avonds, te 19.30 uur, in het «Residence Palace», feestmaal. (80 fr. wijn en bediening inbegrepen).

Het Bestuur:

De Secretaris, De Voorzitter,
L. PEEREBOOM. J. VAN OVERBEKE.

Rechterlijk Leven

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 9 November 1933: Is aan den heer Vijt (H.-F.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van deurwaarder bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt;

Zijn benoemd:

Tot vrederechter: Van het 1e kanton Luik, de heer Sohy (J.-N.-D.), vrederechter van het kanton Grivegnée, ter vervanging van den heer Marcotty, die als zoodanig af-treedt.

De heer Sohy is ontheven van de bediening der vrederechten van de kantons Louveigné en Stavelot;

Van het kanton Grivegnée, de heer Deschamps (G.-M.-A.-L.), oudstrijder, advocaat, plaatsvervangende rechter in het vrederecht van het kanton Seraing, ter vervanging van den heer Sohy.

De heer Deschamps is belast met de bediening van het vrederecht van het kanton Louveigné;

Tot plaatsvervangende rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Nijvel, de heer Lambotte (A.-M.-F.-G.), oorlogsvrijwilliger en oorlogsinvalide, advocaat-pleitbezorger te Nijvel, ter vervanging van wijlen den heer Hellemans;

Is de heer David (F.-M.-A.-F.), vrederechter van het kanton Disen, belast met de bediening van het vrederecht van het kanton Stavelot.

VOORDRACHTLIJSTEN

der kandidaten voor de vacante plaats van voorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Namen.

Kandidaten van het Hof van beroep.

Eerste candidaat: de heer Blancke, ondervoorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Namen;

Tweede candidaat: de heer Loiseau, onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Namen.

Kandidaten van den provincieraad.

Eerste candidaat: de heer Blancke, voornoemd;

Tweede candidaat: de heer Loiseau, voornoemd.